

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW
PL/LS/0602/7/APQ/2009/BMI9-2542

Warszawa, 9 marca 2009 r.
Marszałek Senatu RP
1540

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Stanowienie Penie Marszałek

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Misiolka, z dnia 30 października 2008 r., w sprawie stawki podatku od nieruchomości dla budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego, nadesłane przy piśmie Marszałka Senatu z dnia 4 marca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1006-A/08, uprzejmie informuję.

Stawka właściwa dla opodatkowania podatkiem od nieruchomości budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, określona w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 ze zm.), została wprowadzona ustawą z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683) i obowiązuje od 2003 roku. Stosowanie powyższej stawki oznacza preferencje dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych w stosunku do innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą będących podatnikami podatku od nieruchomości.

Pierwotne stanowisko Ministerstwa Finansów dotyczące stosowania omawianej stawki zostało przedstawione w piśmie z dnia 11.07.2003 r. znak: LK-1617/LP/03/MS. Dopuszczało ono opodatkowanie preferencyjną stawką, oprócz pomieszczeń (budynków) zajętych bezpośrednio na udzielanie świadczeń zdrowotnych, również budynków (ich części) niezajętych bezpośrednio na te świadczenia lecz niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania zakładu opieki zdrowotnej.

W wyniku sądowych kontroli decyzji administracyjnych w sprawie stosowania omawianej stawki ukształtowana została jednak odmienna linia orzecznictwa (m.in. orzeczenia NSA: z dnia 06.06.2006 r. sygn. akt II FSK 870/05, z dnia 20.07.2006 r. sygn. akt II FSK 1101/05, z 12.10.2006 r. sygn. akt II FSK 1242/05, z dnia 14.12.2006 r. sygn. akt II FSK 50/06, z dnia 28.02.2007 r. sygn. akt II FSK 305/06, z dnia 05.04.2007 r. sygn. akt II FSK 420/06).

Uwzględniając prezentowany w powołanych orzeczeniach pogląd, że dla zastosowania stawki od budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych musi zachodzić związek bezpośredni pomieszczenia budynku (jego części) z udzielaniem tych świadczeń, Ministerstwo Finansów zweryfikowało stanowisko wydane w sprawie stosowania omawianej stawki (pismo z dnia 03.10.2007 r. znak: PL-833-106/AP/07/663).

Obowiązek uwzględniania orzecznictwa sądów administracyjnych w celu zapewnienia jednolitości stosowania prawa podatkowego wynika z art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), zgodnie z którym minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności jego interpretacji, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (interpretacje ogólne). Niezależnie więc od argumentów pozaprawnej natury przemawiających przeciw prezentowanemu przez sądy stanowisku, interpretacje i wyjaśnienia Ministra Finansów nie mogą być sprzeczne z przeważającą linią orzecznictwa.

Należy jednak podkreślić, że interpretacje ogólne wydawane w trybie art. 14a Ordynacji podatkowej, jak również wyjaśnienia Ministerstwa Finansów nie są wiążące dla organów podatkowych. Jest to wynikiem ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2004 r. sygn. akt K 4/03 (31 maja 2004 r.) stwierdzającego niezgodność z Konstytucją RP wówczas obowiązującego przepisu art. 14 § 2 Ordynacji podatkowej, stanowiącego, że interpretacje ministra właściwego do spraw finansów publicznych wiążą organy podatkowe i organy kontroli skarbowej.

Decyzje w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości wydawane przez gminne organy podatkowe są weryfikowane w drodze postępowania podatkowego prowadzonego na zasadach określonych w przepisach Ordynacji podatkowej oraz postępowania przed sądami administracyjnymi. Decyzja podatkowa w konkretnej sprawie może w związku z tym odbiegać od przyjętej przez Ministerstwo Finansów interpretacji, jednak podlega ona weryfikacji w drodze postępowania odwoławczego i sądowego.

Na podstawie art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy na wniosek podatnika, w przypadkach uzasadnionych jego ważnym interesem lub interesem publicznym, może umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną. Przy podejmowaniu decyzji o umorzeniu organ podatkowy obowiązany jest uwzględnić przepisy o pomocy publicznej.

2 powołanie
Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETARZ STANU
Maciej Grabowski